

Tên: Phạm Thị Lan Anh

Lớp: 6A1

Trường: THCS Hoà Bình - Trấn Dương
xã Hoà Bình, huyện Vĩnh Bảo, Thành phố Hải Phòng

Cuộc thi:

"Những kỉ niệm sâu sắc
về thầy cô và mái trường"

Bài làm

Chỉ mới vừa bước sang cấp hai, môi trường hoàn toàn mới và xa lạ. Được gặp gỡ bao nhiêu thầy cô, bạn bè mới. Nhưng tôi không thể quên được những kỉ niệm sâu sắc của tôi với cô không ghi là. Cô là người lái đò, đưa tôi đến những bến bờ tri thức. Người đã truyền tải cho tôi niềm đam mê mãnh liệt. Khi nhớ lại kỉ niệm giữa tôi và cô tôi cảm thấy xúc động vô cùng.

Cô HÃ năm nay đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng nhìn trông cô vẫn còn rất trẻ. Dáng người cô nhỏ nhắn và cân đối. Khuôn mặt cô trải xan với nước da bánh mật. Trên khuôn mặt ấy đã xuất hiện vài nốt chân chim báo hiệu của tuổi tác. Đôi mắt bồ câu long lanh luôn nhìn chúng tôi với ánh mắt trìu mến và tràn đầy yêu thương.

Cô là một giáo viên dạy giỏi môn văn. Những trang giáo án của cô luôn được chuẩn bị kĩ càng. Ở trên lớp cô giảng dạy rất nhiệt tình, bạn nào chưa hiểu bài cô sẵn sàng giảng lại. Cô không chỉ dạy kiến thức trong sách vở mà còn dạy chúng tôi những bài học cuộc sống bổ ích thông qua mỗi bài học. Cô có rất nhiều thành tích đáng ngưỡng mộ về giáo viên dạy giỏi. Phụ huynh có con học cô HÃ ai nấy cũng đều yêu quý và tin tưởng cô. Những anh chị khoá trên đã trưởng thành, lớn lên bởi sự tâm huyết và nhiệt tình của cô HÃ.

Hôm đó, là ngày học đầu tiên ở trường cấp hai. Tôi đã được học môn Ngữ Văn đầu tiên trong buổi. Cô HÃ

nghiêm nghị bước vào lớp. Cô ăn mặc chín chu, tóc được búi cao. Cả lớp đang cười như pháo rang, cô đi vào gõ một cái thước mạnh xuống bàn, khiến cả lớp phải sợ hãi. Mặt đứa nào đứa nấy cũng tái mét lại. Cả tiết học hôm đó, tôi dơ tay phát biểu thật nhiều để tạo ấn tượng tốt với cô. Nhưng cô chẳng mấy may để ý đến tôi. Tôi chỉ ngồi nói chuyện một lúc mà cô đã bắt tôi đứng lên. Lúc đó cô thiên vị các bạn, ai cũng nói chuyện nhưng chỉ mình tôi đứng lên chịu tội. Thế là từ hôm đó tôi chẳng thêm học môn Văn của cô nữa. Cứ đến tiết cô, tôi ung dung ngồi chơi chẳng chịu để ý nghe cô giảng. Thế nên lúc nào cô cho bài kiểm tra tôi cũng là người điểm kém nhất lớp.

Vì quá nhiều lần bị điểm kém, cô đã gọi cho bố mẹ tôi và bác tôi lừa học không chăm chú nghe giảng thế nên tôi điểm yếu nhất lớp. Tôi đó, tôi đi học về bị bố mẹ đánh cho no đòn vì tôi điểm kém. Tôi biết ngay là cô mách cho bố mẹ nên tôi càng ghét cô hơn.

Một hôm, tôi đang học thể dục, tôi cùng với các bạn chơi đuổi bắt. Tôi chẳng may bị ngã. Đầu gối tôi bị cứa vào một thanh sắt dài và nhọn. Chân tôi rách mảng lớn, các bạn nhanh chóng dìu tôi vào ~~phòng~~ phòng y tế. Tôi cũng gặp cô HẠ ở đó. Cô vội vàng nói:

- Lan Anh! Em bị làm sao thế này! Đưa chân ra để cô xem nào!

Cô ~~qu~~ cương quýt lên, cầm lấy chân tôi hỏi han ân cần:
- Em bị ngã ở đâu thế? Có đau lắm không? Ai đây em à?

Những lời nói của cô cứ hỏi dồn dập, tôi bức quá nói:
- Cô đừng có giả vờ quan tâm em, em không cần nhờ cô băng bó giúp!

Tôi nhìn thấy cô có vẻ dướm buồn, nhưng tôi kệ, hậm hực bỏ đi mà vết thương vẫn đang rỉ máu.

Cả buổi tôi học tiết văn tôi chán chẳng muốn học. Tôi hết

ngịch đồ, quay xuống, quay lên nói chuyện với bạn. Bỗng cái Mai ngồi bên cạnh nói:

- Cậu không nghe giảng à? Không chăm chú nghe cô giảng đi với cả sắp thi rồi đó.

Tôi tức giận nói:

- Cậu học thi học đi tôi làm gì liên quan đến cậu à.

Nói rồi tôi quay xuống nói chuyện tiếp. Cái Mai cứ lái nhái bên tai tôi bắt tôi dấy học. Tôi tức quá lấy tay vạt mạnh vào lưng nó. Cái Mai ngồi khóc, cô đi xuống chỗ tôi hỏi:

- Em làm gì bạn cũ mà bạn khóc nức lên thế?

Tôi đáp:

- Em quay xuống nói chuyện với bạn nên em mới đánh bạn.

Tôi lí nhí nói:

Cô ôn tồn đáp:

- Trong giờ học em làm như thế là sai bạn nhắc nhở là đúng, sao em lại còn đánh bạn.

Tôi vất ực không làm gì được đành thêm ghét cô hơn.

Tối đó, tôi nằm nghĩ lại thấy mình cũng hơi quá đáng nhưng tôi không nghĩ nhiều mà chỉ nghĩ rằng tại cô nên tôi mới thế.

Sáng hôm sau, giờ ra chơi tôi cùng Khánh ra ghé đá ngồi hóng mát. Cái Khánh nói:

- Cô HÃ quan tâm, giúp đỡ mấy thế sao mấy có vẻ về mấy không thích cô lắm nhỉ?

Tôi mỉa mai nói:

- Cô HÃ quan tâm tạo gì chứ chỉ toàn bên cái Mai thì có.

Khánh ngạc nhiên nói:

- Mấy không biết à? Cô biết nhà mấy khó khăn giúp đỡ nhà mấy nhiều lắm! Cô còn đến bác bố mẹ giúp mấy chăm chỉ học nữa cơ. Còn nhiều việc lắm không kể được.

Tôi ngỡ ngàng hỏi:

- Thật á? Sao tao không biết?

Khánh nói:

- Cả lớp ai đều biết, chắc có mấy là không biết nhỉ.

Tôi nhận ra hoá ra từ trước đến giờ mình hiểu lầm cô.

Thế mà cô vẫn giúp mình còn mình thì...

Cả tiết học tôi ăn năn lắm. Nên tôi quyết định phải gặp cô để xin lỗi.

Cuối tiết học chiều hôm đó, tôi gọi cô ra chỗ cây dừa.

Tôi nhìn vào cô nói:

- Em... em... em xin lỗi cô ạ vì em béc đống, ích kỷ chỉ vì một chuyện nhỏ gây ra cho cô bao phiền lòng.

Cô nhìn tôi ánh mắt rơi những giọt lệ nóng hổi:

- Em hiểu cho cô là tốt rồi. Cũng tại cô chưa quan tâm em.

Tôi ngen ngào đáp:

- không phải do cô, chỉ vì em ích kỷ nên mới gây ra nông nỗi này.

Vừa nói, tôi vừa khóc. Nước mắt rơi lã chã như thể hiện sự ân hận. Cô ôm tôi, lau những giọt nước mắt.

Kể từ hôm đó, tôi học hành chăm chỉ và tôi đã nhận ra rằng mình cũng ~~có~~ có một niềm say mê mãnh liệt với môn Văn.

Sau câu chuyện của bản thân tôi mong rằng các bạn sẽ thông cảm cho cô mỗi khi cô làm sai. Đừng vì một chuyện nhỏ nhất mà ghét cô của mình. Tôi cũng mong rằng cô Hà sẽ luôn đạt nhiều thành công trong sự nghiệp của mình hơn nữa.